

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 181/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Marekom Čuhákom, advokátom, Ružová dolina 8, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1Tpo/76/2025 z 15. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 a Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tpo/76/2025 z 15. decembra 2025 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“), jeho zrušenia a vrátenia veci sťažovateľa krajskému súdu na nové konanie, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločiny sexuálneho zneužívania, ktorých sa mal dopustiť vykonávaním sexuálnych praktík voči maloletému poškodenému počas letných táborov konaných v častiach letných období rokov 2023, 2024 a 2025, keď tu sťažovateľ pôsobil ako tzv. inštruktor. Sťažovateľ bol do väzby vzatý uznesením Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13Tp/27/2025 z 27. augusta 2025 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tpo/56/2025 zo 16. septembra 2025 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Požiadal o prepustenie z väzby a o jej nahradenie alternatívnymi opatreniami žiadosťou z 29. októbra 2025, kde o žiadosti sťažovateľa rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 13Tp/27/2025 z 27. novembra 2025 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“), ktorým žiadosť zamietol a neprijal záruku dôveryhodnej osoby (otca sťažovateľa), písomný sľub sťažovateľa a väzbu nenahradil ani dohľadom probačného

a mediačného úradníka. Na základe sťažnosti uplatnenej sťažovateľom proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu krajský súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a sám druhostupňovým väzobným rozhodnutím zamietol sťažovateľovu žiadosť prepustenie z väzby, neprijal záruku dôveryhodnej osoby (otca sťažovateľa), písomný sľub sťažovateľa a nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že odôvodnenie druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia z dôvodu neuvedenia konkrétnych skutočností odôvodňujúcich existenciu obavy z pokračovania sťažovateľa v obdobnej trestnej činnosti a tiež neuvedenia skutočností zdôvodňujúcich nemožnosť nahradenia jeho väzby alternatívnymi opatreniami.

4. Podľa názoru sťažovateľa je neprípustné, aby väzobné rozhodnutie zakladalo existenciu dôvodov preventívnej väzby iba na povahe stíhanej trestnej činnosti a na osobnostných charakteristikách obvineného, ako je tomu v jeho prípade. Sťažovateľ sa domnieva, že úvahy krajského súdu o systematickosti konania, sexuálnej motivácii a dlhodobej poruche jeho sexuálneho správania presahujú prípustný rámec posudzovania väzobných podmienok a približujú sa k hodnoteniu jeho viny, čo je podľa neho v štádiu prípravného konania postup problematický a nezlučiteľný s princípom prezumpcie neviny.

5. Vo vzťahu k argumentácii krajského súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil potrebu akútnej ochrany osôb mladších ako pätnásť rokov pred možným nevyspytateľným sexuálnym správaním sťažovateľa, sťažovateľ namieta, že nikdy nemal kontakt ani styk a ani iné nemravné návrh voči iným mladistvým osobám a že žiadny taký kontakt nebol v priebehu vyšetrovania identifikovaný. Argumentáciu krajského súdu preto považuje za ničím nepodloženú úvahu o údajnej hrozbe pokračovania v trestnej činnosti a konanie, ktoré je predmetom vyšetrovania, prezentuje ako neúmyselné a nenásilné, jednorazové podľahnutie situácii a nadviazanie vzťahu s mladším partnerom, kde o dobrovoľnosti tohto vzťahu svedčí obsah vyšetrovacieho spisu.

6. Zdôvodnenie odmietnutia náhrady väzby miernejšími opatreniami v rozhodnutí krajského súdu sťažovateľ hodnotí ako nepresvedčivé, opierajúce sa iba o všeobecné a paušálne úvahy.

7. Vo všetkých označených skutočnostiach sťažovateľ vidí porušenie všetkých svojich namietaných práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Sťažovateľ v podstate toto porušenie vidí v nedodržaní požiadavky náležitého odôvodnenia jednej z materiálnych podmienok väzby, ktorou je špecifikácia dostatočne konkrétnych skutočností potvrdzujúcich obavu z možného pokračovania

v trestnej činnosti a tiež pre absenciu riadneho zdôvodnenia odmietnutia náhrady väzby alternatívnymi opatreniami.

9. Ústavný súd považuje za potrebné v súvislosti s otázkou dostatočnosti odôvodnenia väzobného rozhodnutia všeobecného súdu pripomenúť, že sa v tomto smere jeho úloha obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie namietaného rozhodnutia ústavnoprávne korektné a z tohto dôvodu aj akceptovateľné a že kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnietiť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024, III. ÚS 372/2025).

10. Na účel posúdenia dodržania nevyhnutných parametrov odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu sa ústavný súd podrobne oboznámil s jeho obsahom, a teda s dôvodmi, o ktoré krajský súd oprel svoje závery o nevyhnutnosti obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa väzbou podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

11. Krajský súd v úvode príslušnej časti argumentácie vysvetlil, že dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je založený na predpoklade, že je účelom trestného stíhania aj predchádzanie trestnej činnosti. Zmyslom preventívnej väzby je teda zaistiť osobu obvineného, ak u tohto existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude v trestnej činnosti pokračovať (prípadne dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval). Doplnil tiež, že sa pri rozhodovaní o väzbe nevyžaduje úplná istota, že bude obvinený konať spôsobom predpokladaným dotknutými ustanoveniami, ak nebude vzatý do väzby, preto postačuje, že s prihliadnutím na konkrétne skutočnosti je táto hrozba reálna.

12. Krajský súd konštatoval, že je u sťažovateľa existencia dotknutého väzobného dôvodu daná najmä charakterom, spôsobom a rozsahom trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu. V nadväznosti na to špecifikoval obsah skutkov kladených sťažovateľovi za vinu, tak ako sú popísané v uznesení o vznesení obvinenia. Podľa týchto sa mal sťažovateľ počas prvého konania letného tábora vo vymedzenom úseku roka 2023 voči maloletému poškodenému v čase, keď tento ešte nemal pätnásť rokov, dopúšťať sexuálnych aktivít spočívajúcich v manipulácii s pohlavnými orgánmi poškodeného, v nasledujúcom roku 2024 počas letného tábora mal pokračovať v týchto praktikách, navyše mal primäť poškodeného, ktorý v tom čase ešte nemal pätnásť rokov, k manipulácii s pohlavnými orgánmi sťažovateľa a nakoniec mal vykonať na poškodenom orálny styk, napokon v roku 2025 v príslušnom období letného tábora mal sťažovateľ pokračovať v sexuálnych praktikách voči maloletému (ohmatávaním pohlavných orgánov poškodeného), pričom sa mal neúspešne pokúšať, resp. nahovárať poškodeného k aktívnemu konaniu, a to k vykonaniu orálneho styku na tele sťažovateľa.

13. Krajský súd s odkazom na popis skutkov kladených sťažovateľovi za vinu dôvodil, že sa javí, že malo zo strany sťažovateľa ísť o dlhodobu nevhodnú správanie voči poškodenému, ktorý v čase prvých dvoch skutkov nemal ešte pätnásť rokov, a toto konanie malo mať stúpajúcu tendenciu. Ozrejmil, že sa tiež javí, že sa sťažovateľ v rámci svojej výpovede snaží ospravedlniť svoje správanie zľahčovaním, poukazujúc, že sa všetko malo diať so súhlasom poškodeného, kde sťažovateľ priznal, že s poškodeným nadviazal intenzívnejší vzťah, keď tento dovŕšil pätnásť rokov. K osobe sťažovateľa poukázal na to, že je plnoletou a už mentálne vyzretou osobou na rozdiel od poškodeného. Ozrejmil, že sťažovateľ, ktorý v minulosti pôsobil ako pedagóg na strednej alebo

vysokej škole a zúčastňoval sa dlhodobo vedeckých podujatí, táborov a iných súťaží, prichádzal do kontaktu s maloletými a mladistvými osobami a vie s nimi komunikovať. Krajský súd vysvetlil, že napriek tomu, že bola pedagogická činnosť sťažovateľa prerušená, sťažovateľ pozná veľké množstvo maloletých osôb, mladších či starších ako pätnásť rokov, čo je faktor, pre ktorý sa súdu javí pobyt sťažovateľa na slobode ako nebezpečný z hľadiska možnosti pokračovať v trestnej činnosti. Krajský súd poukázal aj na ďalšiu relevantnú okolnosť, a to na obsah znaleckého posudku, z ktorého podľa vyjadrenia krajského súdu vyplýva dôvodné podozrenie o možnosti motivácie konania sťažovateľa sexuálnou deviáciou. V odbornom znaleckom posudku znalec ozrejmil, že vyšetrením bola u sťažovateľa identifikovaná preferencia špecifického erotického objektu, a to chlapca vo veku eféba (tínedžer vo veku štrnásť až šestnásť rokov), ktorá je považovaná za vrodenú poruchu sexuálneho motivačného systému. Znalec konštatoval zachovanie schopnosti rozpoznať spoločenskú nebezpečnosť svojho konania, avšak v prípade ovládacej schopnosti identifikoval jej zníženie forenzne významné do polovice.

14. Krajský súd uzavrel, že všetky uvedené skutočnosti robia zo sťažovateľa osobu, ktorá sa vyznačuje nevyspytateľným a nepredvídateľným sexuálne motivovaným správaním, a preto je obmedzenie jeho osobnej slobody väzbou opodstatnené a zákonné v záujme akútnej ochrany maloletých osôb pred možným sexuálnym správaním sťažovateľa. Podľa krajského súdu okolnosť, že sťažovateľ nebol dosiaľ súdne trestaný, obavu z pokračovania v trestnej činnosti u sťažovateľa nevylučuje, pričom sa zároveň javí, že sťažovateľ svoj problém sexuálnej deviácie neriešil. Ako ďalší relevantný faktor krajský súd zvažil aj skutočnosť, že znalec v znaleckom posudku odporučil uloženie ochranného sexuologického liečenia ambulantnou formou, ktoré pomôže sťažovateľovi v rámci sexoterapie si osvojiť také zručnosti, ktoré mu umožnia sexuálnu deviáciu realizovať v medziach zákona.

15. K otázke možnosti alternácie väzby sťažovateľa krajský súd uviedol, že vzhľadom na osobu obvineného a povahu trestnej činnosti, ktorej sa mal dopustiť, by tieto opatrenia neboli dostatočnou zárukou, že by boli spôsobilé nahradiť účel sledovaný väzbou. Poukázal na to, že sťažovateľ vzhľadom na svoj vek a rozumové schopnosti (ktoré boli podľa znaleckého posudku plne zachované) si musel byť vedomý neprípustnosti sexuálne motivovaných praktík voči chráneným osobám, u ktorých takéto praktiky ohrozujú ich zdravý vývin. Sťažovateľom deklarované skutočnosti, že sa už táborov nezúčastňuje a ukončil pôsobenie na strednej škole a že kontakt s mládežou eliminuje, krajský súd nepovažoval za relevantné, keďže podľa jeho názoru páchať obdobnú trestnú činnosť možno kdekoľvek inde.

16. Po podrobnom oboznámení sa s citovaným odôvodnením druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že sa nemôže stotožniť s námietkami sťažovateľa, v rámci ktorých spochybňuje dostatočnosť dôvodov, resp. tých konkrétnych skutočností, o ktoré sa opiera konajúcim súdom prezentovaná obava z pokračovania v trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode. Ústavný súd už v minulosti opakovane judikoval, že charakter skutku, teda charakter a povaha trestnej činnosti, z ktorej spáchania je väzobne stíhaný obvinený dôvodne podozrivý a na ktorú súd aj v sťažovateľovom prípade pri zdôvodnení preventívnej väzby odkazuje, je spojená s osobou tohto obvineného, vypovedá práve o ňom a môže poskytnúť v závislosti od individuálnych okolností toho-ktorého prípadu aj jeho osobnostnú charakteristiku, informácie o jeho správaní v určitých relevantných situáciách, čo sú informácie, ktoré ako také môžu mať pre účely väzobného rozhodovania relevantnú výpovednú

hodnotu (pozri napr. II. ÚS 576/2024 a II. ÚS 42/2026). Ústavný súd je toho názoru, že je opis konkrétnych skutočností opodstatňujúcich u sťažovateľa preventívnu väzbu ponúknutý v odôvodnení druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu dostatočne výpovedný a presvedčivý, náležite podporujúci dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti v súlade s § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Záver o danosti dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa má podľa názoru ústavného súdu výraznú oporu (okrem iného) v charaktere vyšetrovanej trestnej činnosti, ktorá mala mať, ako to krajský súd poznamenal, dlhodobý charakter (mala sa opakovať v troch po sebe nasledujúcich rokoch v obdobiach účasti poškodeného na letnom tábore) a stupňujúcu tendenciu, keď v rámci manipulatívneho správania voči zraniteľnejšiemu subjektu (odborne pomenovaný ako grooming, teda predátorský proces budovania dôvery s poškodeným na účely sexuálneho zneužívania) mal sťažovateľ svoje požiadavky smerujúce k vlastnému sexuálnemu uspokojeniu zintenzívňovať. Treba zároveň povedať, že sa dôvody, ktoré krajský súd prezentoval ako tie konkrétne skutočnosti, ktoré podporujú dôvodnosť preventívnej väzby, neopierajú len o charakter vyšetrovanej trestnej činnosti. Súčasťou dôkazného materiálu je aj spomínaný odborný znalecký posudok, ktorý identifikoval u sťažovateľa prítomnosť sexuálnej deviácie v podobe vrodenej poruchy sexuálnej preferencie so zameraním sa na stredných adolescentov (tzv. efebofilia). Znalecký posudok potvrdzuje zachovanie rozumovej zložky u sťažovateľa, na čo aj krajský súd poukázal, keď upozornil, že si musel byť sťažovateľ nelegálnosti konania, z ktorého je dôvodne podozrivý, vedomý a napriek tomu je dôvodne podozrivý, že sa takéhoto správania mal dopúšťať opakovane v priebehu rozsiahleho časového rámca. Znalecký posudok zároveň identifikuje narušenie ovládacej zložky u sťažovateľa podmienené identifikovanou vrodenu sexuálnou deviáciou sťažovateľa, kde znalec upozornil na potrebu odbornej lekárskej intervencie (odporúčaná tzv. sexoterapia) a tento dôležitý faktor indikujúci riziko recidívy takéhoto neprípustného sexuálne motivovaného správania v budúcnosti nie je možné aj podľa názoru ústavného súdu prehliadnúť a ignorovať. Všetky tieto prezentované okolnosti, ktoré krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne popísal, podľa mienky ústavného súdu súčasne predstavujú dostatočný skutkový podklad na odôvodnenie záveru rozhodnutia krajského súdu o nemožnosti náhrady väzby sťažovateľa alternatívnymi opatreniami, ktoré by vzhľadom na osobnosť sťažovateľa zaťaženú vrodenu sexuálnou deviáciou (majúcou vplyv na čiastočné zníženie ovládacej zložky konania) neboli spôsobilé účel väzby zabezpečiť.

17. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v dotknutých rozhodnutiach konajúci súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na trvanie jeho väzby, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich

názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

19. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu